

Dr. Kolláth György

El tudják képzelni, hogy 68 kilógrammba mennyi őserő, elszántság, tűz és gógyi fér bele? Nézzék csak vissza Repka Attila 1992-es barcelonai győzelmét! Erről „A Sport Krónikája” című, kitűnő összeállítás a 846. oldalon ad egy - diadalittas pillanatot idéző - fotót, mely alá a következő szöveg került: „Extázis á la Repka Attila. Ez a nagy lánggal lobogó belső tűz is szükséges a sikerhez.” Felette még egy fénykép, hogy-hogynem Farkas Petié. A szintén „zenész” Peti kezében egy virágcsokor, a nyakában pedig az az aranyérem, amely másodpercekkel később a fogorvost hidegleléssel kirázó próbának lett alávetve. Elsőként talán éppen Farkas Péter gratulált Repka Attilának, mondván: „Ez csak az első itteni aranyérmünk volt” – sejtetvén, hogy rövidesen jön (s jött is!) a következő, mármint az övé.

Cím
**Repka Attila a „harapóst”
is megszaltóztatta**

Dátum
2005.07.07.

Repka Attila volt az a 24 éves fiatalember /ma is a diósgyőri húséget mintázó fiatal birkózó-szakvezető/, aki két európai bajnokság után Barcelonában tönkrevverte az egész ex-Szovjetuniót /a FÁK, avagy az Egyesített Csapat fedőnevű, bombaerős gárdát/, ezzel a magyar csapat egyik legkellemesebb meglepetését szerezte. Nem elsősorban tőle vártak aranyat, hanem a tapasztaltabbaktól. Aztán a verseny meggyőzően minden kétkedőt. Lépésről-lépésre haladva, ésszel küzdve úgy nyert, hogy az a végén magától értetődőnek tűnt. Barcelona közönsége elismeréssel nézte, fogadta az ő színes, akciódús birkózását, egytől-egyig végigküzdött 5 perceit.

Sokan a boxból vett példa nyomán, tévesen azt gondolják: igazán csak a K.O. a valódi győzelem, aki pontozással nyer, éppen csak hogy célbaér, a bírók kegyelméből nyerhetne akár a másik is. Hasonlóképpen: aki a szőnyegen nem tussal győz, az (ki)talált győztes, a nagy birkózó minden ellenfelével oda-vissza feltörlí a szőnyeget, szinte megeszi ellenfelét?! (Erre a „megevésre” még visszatérünk!)

Igazságtalan a lekezelés, amit szakmám szerint nem hagyhatok annyiban. Két jó okom van arra, hogy érmes kiszemeltem Attila legyen. Egyfelől, az én aranyérmesem pont azért Repka Attila, mert ő „csupán” egy orbitálisan nagy, megérdemelt bajnok volt, de aztán is megmaradt földközelen, ma is áldozatos szolgáloja a megye és az ország sportéletének. Sose kérdezte meg: tessék mondani, abból, hogy én botrány-mentesen élek, dolgozom, nem lesz semmi bajom? 92 óta megváltozott a világ és sok dolog félrement a sportban is, de Attila ugyanaz a sportember maradt. Egy nagy nemzedék tagjaként kötöttfogásban előbb mezben, majd melegítőben a szőnyegen és a körül oktatott, s teszi ma is. Másfelől, azért Attila a kiválasztottam, mert éppen Barcelonában, s pont a döntőben megmutatta: a legjobbak még az orvtámadás kivédésére is felkészültek. Már tudták, hogy önmaguk sportszerűsége nem biztosíték az ellenfél korrektségére, tehát aki bajnok akar lenni, számol ezzel, és nem szalad panaszra a mamához. (Rögtön elmesélem: mi történt és mi lett belőle.) Azóta a nem fair harcmodor a sportban és közéletben csaknem „polgárjogot” nyert. Az ezt kivédő tudással, tapasztalattal, felvértezettséggel rendelkező Repkának tehát helye lehetne a honi politikai mezőnyben is, már ha oda kívánkoznék. Nem igaz?! Kicsit bővebben ezekről!

A 90-es évek elejét a világban és talán itthon is új sztárok, félistenek keresése jellemezte (mondjuk, a filmvilágból kikopó, s a politikai felé kacsintgató A. Swarzenegger elárvult hollywoodi trónját betöltendő). Ma már látható: sem odakint, sem idebent nem erő-ember vitte el a pálmát, hanem mondjuk D. Beckham. A hazai próbálkozás sem hozott áttörést: Kovács „Koko” Istvánon kívül más nemigen tudott a piacon is értékkel bíró sztár lenni. Megpörköldött viszont pár emberünk, köztük sajnos birkózók is, elég talán csak Farkas Peti még le nem zárult bűnyügre gondolnunk. Direkt jó tehát, hogy Repka Attila nem lett Attila, az Isten ostora, nem vált filmszillaggá, hanem mindig képes volt féken tartani

Dr. Kolláth György

a benne szunnyadó, iszonyatos erőt. Ez sem véletlen. Nem legenda, hanem véres valóság, hogy a birkózók felkészítése, edzése nem kisasszony-futball. Náluk például a szaunában való fogyasztás időtartama sem tetszőleges, s ennek az ajtó beszögelésével adnak nyomatékot. Pár éve ámulva látom, miként képesek a birkózók – néha mászán felüli termetek – uralni, jó célra fordítani energiájukat. Ettől működik még a rendszer. Önmagában ez hatalmas tiszteletet érdemel.

Megtanulnak tehát a birkózók szenvedni, a fájdalmat szenvtelen arccal elviselni. Erre volt szüksége Attilának is, mert a küzdelmek során egyik kezének középső ujjja megsérült. Egykorvolt foci-kapusként ismerem, mennyire tud ez fájni. Ilyenkor a fogyasztás csak tünet-értékű, de nyafogni senki nem szokott. Igenám: de kötöttfogást csinálni maródi kézzel szinte lehetetlen, gondoljunk csak arra, hogy még a békába leküldött ellenfelet is fel kellene emelni valahogyan! Ahhoz pedig minimum az ujjak összekulcsolása kéne. Így vágott neki Repka Attila az Iszlám Dugucsijev elleni döntőnek, s ott, akkor kapta a másik gikszert. Ellenfele azt gondolván, hogy csak a fogás kötött, a harapás szabad, simán és észrevehetően beleharapott Repka karjába. (Hiába, no: a „SZU” mindig éhes volt egy kicsit, sőt neki(k) mindig kicsivel több volt szabad, mint az aprónépnek!?) A teljesen jogos leléptetés elmaradt, s a meccs öt perce döntetlent hozott. Ilyenkor az „aranyól” szabálya dönt, aki előbb pontot csinál, nyer. Az előzmények alapján erre Attila már esélytelennek tűnt, csak hogy ő ezt nem hitte el. Kikerülve a szó szerint veszélyes fogakat egyszer csak megragadta ellenfelét, megszálltította, aki csak úgy nyekkent. Repka Attila nem piszogott a bírói döntéssel, hanem azon nyomban önmaga szolgáltatott és hirdetett ki igazságot. Égbe emelt karokkal mutatta meg: ki a győztes és hogy tud örülni. Mi is ezt tettük a tv előtt, de ebben hozzá képest pékinasok lehettünk csupán. Szakírók emlékeztek meg róla: majdnem hajszálpontosan abban a pillanatban nyert Repka Attila, amikor a szintén győztes Egerszegi Krisztina egy helyszínnel odébb a tiszteletkörét elkezdte. Ilyen idők jártak. Barcelona elkényeztetett minket.

Ma a korabeli legjobbjaink zöme - Attila is - a fiatalok nevelésében kamatoztatja tudását, abszolút tekintélyét. Ha pedig a szó nem volna elég, akkor beáll öreg fejjel küzdőnek, nem érezni, hogy ez rangon aluli volna. Legyen szabad zárszóként egy picit személyes, közös történettel előhozakodnom. Repka Attila a 38. évében jár. Ez ott matuzsálemi kornak számít. Mégis, nemrég láttam őt a szőnyegen parádézni: csoda dolgokat tett, amíg bírta szuflával. Büszkén adtam át neki elismerést, s kész vagyok még vagy 50 évig ugyanerre, ha ő is így gondolja. Korábban egy Pintyő becenevű futballista miatt voltam Diósgyőr szurkoló. Ma Diósgyőr, mint a birkózás utánpótlásának egyik fellegvára hív tettekre, kirándulásra. Jól van ez így: maradjon meg sokáig!